

(szino)líra
torzósztár

árnyékszék

az enyém még az a nemzedék mely többségében félre motyog vagy szemeit szégyentől sokáig lesütve beszél ha gyerekkorából felmerülnek némely részletek csempézett fürdőszobák helyett zománcát pattogtató nagy lavór angol toaettek helyett fából eszkábált budik az udvar eldugott zugában valahol melyek társalgásban legfeljebb az árnyékszék fogalmáig finomulnak ám nem mindig értem ahogy az évtizedek múlnak egyre finnyásabban viseli el az ember e közönséges közeli múltat mikor a történelmi menetben csak gyomorforgatóbbak a változatok s latrinákon hosszasan eltűnődni a svejki irodalmi változaton túl sincs semmi ok hisz a tízemeletesben mai napig tévés horroroknak végén vertikálisan összeáll társas ürítésekre a világ amikor úgy érzed a közeli kisbolt minden folyadékja a nyakadba csorog ezért aztán gyorsan tovább is csorgatod a lakóbizottság által garantált harmóniát azután a témakört perverz pillanataid logikája szerint beszorzod nyolcmilliárddal nem törődve a büztelennek megítélt áfacsalással amely a biológiai abszurdra is rácsal nem is politikamentesen csak hát az anyagcserénél egyre megy úr s szolgál

régebben gyakran mondogatták bölcseink és szűkebb köreimben magam is hallottam százszor hogy úri huncutság csak a politika és túlságosan romantikus lélek aki e közhelyre rászól aztán lassan kopni kezdtek a fogalom újkori háttérében az érvek s a civilizációnak kialakult szintjén váratlanul özőnőlni kezdtek a köztörvényes bűnök s a bűnsegédek s egyre inkább beérett a kor előzményeiből egy-két különös géniusz víziója amúgy ortega vagy orwell módra ahol a tudás és demokrácia vélt súlya alól kirecseg a diktátori nóta s miközben a megemelt szellem árva jó a tömegek egyetemes lázadása és valami érthetetlen téboly erejével a kimerült sötét középkor gyilkos vallásháborúja melyben a mindenségnek valamilyen fantomlény az ura és nem marad utána csak a nyáj és a zűrzavarban lassan összemosódik ki béget és ki kiabál persze hogy újra reménytelenné válik a világ legfeljebb ez a létnek korszerűbb stációja s néhány ügyes tollnok utóbb megírja róla a kortárs miért túlozta el árnyoldalát menekülésre fogom én is az angyalát rám ne ragadjon az amatőr filozofálgatás vétke hisz ez csak érzelmes írói munkásságom része

a meg hasonlítás valahol legbelül kezdődik mert józan ésszel tényleg nehezen értelmezhető tett hogy az ember itt a huszonegyedik század káoszában még verset ír mentő körülménye persze számos az eszmélkedéskor még nem kavarta a világot a szellemi tradíciók széthullása éledező új diktatúrák és a merkantilista bombák robbanása hanem több-kevesebb sikerrel apró rímeket faragtunk és ha valahol ez hiányzott kezdett is mélyülni az árok mit akar ez az egy végül több évtizedes késéssel felfedeztük az avantgárdot körben kulturált emberek értetlenkedtek mások zsidóztak de a viták olykor legalább művekről is szóltak melyek végső tanulságaként irigyelni kezdtük az őrülteket valahogy mindig velük zárult az esztétikai egyveleg majd tovább rontott a helyzeten hogy a jóízlés határain túlra nyújtózkodtak az ideológiai klánok s már legkevésbé a műről szólt az aki ingerülten még vitázott ám azok száma is egyre fogyott inkább érdektelen tekintetek pásztáztak a kézirat romokon miközben gúnyolódás tárgyává vált az ihlet valljuk be ez a gesztus sincs minden felismerés nélkül legfeljebb az utóhad még belekékül hogy itt a vég

